

Madarak 2.hét

2020. május 18- 22.

Kedves Gyerekek!

Képzeljétek el, hogy Ti vagytok a madarak nyelvén tudó kisfiúk és kislányok, akik nagyon szeretik ezeket az állatokat! Jó cselekedetekért cserébe a madarak királya, a sas elrepített Benneteket egy varázslatos erdőbe. Ezt az erdőt Gemenci erdőnek hívják, és itt található Magyarországon. Ebben a rengeteg erdőben lakik egy fekete gólyapár, akiknek épp a napokban születtek meg a fiókáik. A sas madár adott Nektek egy láthatatlanná varázsoló sipkát, és letett Benneteket a fészkek közelében, hogy titokban megleshessétek a gólyacsalád életét. Elárulta hozzá a varázsigét is: Csiribú, csiribá, kitt, és katt!

<https://madarles.hu/gemenci-fekete-golya>

Jó kukucskálást Nektek!

Kedves "Katicás" családok!

Ha kikukucskáltatok magatokat, akkor pedig kalandra fel! Nézzetek szét Tatán! Milyen madarakkal találkoztok itthon? Kíváncsian várjuk madaras fényképeiteket, és válogassatok bátran az alábbi versekből, mesékből, dalokból, tevékenységekből!

És ne felejtsetek a varázsigét és a sipkát, amikor újból a varázslatos erdőbe látogattok a fekete gólyákhoz!

Játék:

Játszunk gólyásat!

Beszéljünk a gyerekekkel arról, hogy a gólyák is VÉDETT madarak. Arról, hogy a gólya költöző madár, hogy mit eszik , stb. Változzunk mi is gólyává! Repüljünk el ! (gólya szárnymozgásának utánzása, kelepelés)

Amikor tavasz van, visszatérnek. (Visszarepülünk) Sajnos télen megrongálódott a fészkek, újat kell építeni. Hova épít a gólya fészket? Készítsünk egy kéményt, és a gyűjtött gallyakból, fűből rakjunk rá fészket. Ha a fészkek elkészült egy plüss gólyát is bele költöztethetünk.

A gólyánk nagyon magányos, párt kellene találni neki. Fogjuk meg a gyermekünk kezét és ülünk vele szembe a szőnyegre. Egyikünkénél legyen egy madártoll, a másik csukja be a szemét és a tollal érintsük meg a gyermek valamely testrészét. (Ki kell találni, hol érintett meg a tollal.)

Most az egyikünk lesz a fióka másik a szülő. A szülők elindulnak élelemért. Gyűjtögetnek(egér, hal, béka, sikló). Tovább játszhatjuk szerepcserével

Gólya viszi a fiát játék:

Két nagyobb gyermek/szülő összefogott kezére ültet egy harmadikat és énekelve viszi. A dal végén, az „itt leteszi”-re leteszik. A játékot lehet babával is játszani

<https://www.youtube.com/watch?v=MVnYbHW8FLs>

Gólya viszi a fiát,
hol felveszi, hol leteszi,
Viszi, viszi,
itt leteszi, hopp!

Jön a gólya!

A gyerekek a békák. Hason fekszenek a szőnyegen, a fejüket a karjukra fektetik, és nem mozdulnak. Kiválasztunk egy nagyobb gyereket, vagy a szülő lesz a gólya, aki magasra felhúzott lábakkal lépdeli át a békákon. Aki megmozdul, azt a gólya elkapja és megcsiklandozza. Mielőtt elindul a gólya, hogy ennivalót keressen, a következő versikét mondogatjuk:

Bújj be béka a bokorba,
erre lépdel most a gólya,
ha rád talál hosszú csőre,
nem mégy többet esküvőre.

Fejlesztés: gondolkodás, emlékezet, figyelem, probléma megoldás, ügyesség, gyorsaság, szókincs

* Külső világ tevékeny megismerése:

Környezeti tartalom:

- ~ Beszélgessünk a gyerekekkel a gólyákról- miről lehet őket felismerni, mit esznek, költöző madarak-
- ~ Mit jelent, hogy költöző madár?
- ~ Nézzünk könyveket, képeket a gólya különböző fajtáiról: Fehér gólya, Feketecsőrű gólya, Fekete gólya, Feketenyakú gólya, Pápaszemes gólya stb
- ~ Nézzétek meg a kisfilmet
 - hogyan építik a fészket <https://www.youtube.com/watch?v=LHZpi-6nc>
 - gólyák kelepeléséről: <https://www.youtube.com/watch?v=y-5xhzs77eY>
 - hogyan etetik a kigólyákat <https://www.youtube.com/watch?v=tXmaAUDbeYs>

Fejlesztés: gondolkodás, emlékezet, figyelem, ok-okozati viszonyok felismerése, verbális képességek: szókincs (gólya fajták, kelepelés, költöző madár stb.), beszédkedv

* Matematikai tartalom:

- ~ Séta közben madarak számlálása
- ~ Fészkekformák hasonlítása más tárgyakhoz
- ~ Könyvekben, képeken a fészkekben levő tojások megszámlálása, méreteik, színeik összehasonlítása.

Fejlesztés: gondolkodás: összehasonlítás, figyelem, relációk, számolási képesség,

* Ének, zene, énekes játékás,

Mondóka:

- ~ Éhes volt az öreg gólya...
békát fogni ment a tóra.
Ám a béka sem volt rest,
Vízbe ugrott egyenest.

Dalok:

- ~ Gólya, gólya gilice.. <https://www.youtube.com/watch?v=dCwDLXLSwI0>
- ~ Boglya tetején áll egy gólya... <https://www.youtube.com/watch?v=95hC2KCDvgA>
- ~ Gólya bácsi, gólya... <https://www.youtube.com/watch?v=2oOtXbYgeiM>
- ~ Gryllus Vilmos: „Kémény tetején” https://www.youtube.com/watch?v=Sa3Jl_mx9Xg

Madár csiripelés felismerése a zörejek között

Hangszínfelismerő játék: halk- hangos, lassú- gyors, magasa- mélyen éneklés

Fejlesztés: figyelem, hallásfejlesztés, éneklési készség, ritmus, pontos szövegejtés

* Verselés, mesélés:

Mese:

- ~ A gólya meg a daru
- ~ Csukás István: Madárvédő Golyókapkodó
- ~ Mese a kiscigányról
- ~ Kelep Elek

Vers:

- ~ Zelk Zoltán: Gólya, gólya..
- ~ Hosszú lábú gólya bácsi
- ~ Palotai Gyöngyvér : Mondóka
- ~ Szalai Borbála: A gólya csizmája

Fejlesztés: figyelem, emlékezet, képzelet, beszédértés, pontos szövegejtés, szöveg értés,

* Rajzolás, festés, mintázás, kézi munka:

- ~ gólya készítése arc törlőből

- ~ magokból

- ~ kéznyomattal:

~ festéssel, vágással:

~ vágással, ragasztással

~ Fészek gyurmázással

Fejlesztés: figyelem, emlékezet, képzelet, kreativitás, türelem, esztétikai érzék, beszédértés, problémamegoldó képesség, finommotorika: szem-kézkoordináció (festés, hajtogatás)

* **Mozgás:**

- ~ madarak szárny mozgatásának utánzása: oldalsó középtartásban karlengetés kicsi és nagy karlengetés
- ~ fa mozgásának utánzása: kar magas tartásban, jobbra-balra lengetés, végén leguggolás.
Fújja a szél a fákat,
letöri az ágakat.
Reccs.
- ~ fészekkeresés a
 - nádasban kúszva: szőnyegen kúszás nádasban keressük a nádírógó fészket,
 - fára mászva, (mászás székre, ágyra),
 - kőről kőre lépve (átlépés majd páros lábbal ugrás papírra),
 - hídon átjutva (keskeny papírcsíkon menés)
- ~ Futás: közben tárgy fogása különböző módokon (a gólya viszi a fészeképítés alapanyagait)

Fejlesztés: figyelem, fegyelem, téri tájékozódás, szem- kéz – láb koordináció, ügyesség, erőnlét, egyensúlyérzék

Segítségként a versek, mesék szövege:

Zelk Zoltán: Gólya, gólya

Gólya, gólya,
hosszúláb,
hol kezdődik a világ?
– A tó szélén ring a nád,
ott kezdődik a világ...

Gólya, gólya,
hosszúláb,
hol ér véget a világ?
– Ha az a tó enni ád,
egy tóból áll a világ.

Hosszú lábú gólya bácsi...

Hosszú lábú gólya bácsi,
Mit akar kend vacsorálni?

Békahúst, brekeke.
Ejnye, bizony jólesni!

Tessék hát belőle!
Mind elugrik előle.

Palotai Gyöngyvér: Mondóka

Hosszú lábú gólya
Álldogál a tóba!
Csóre ki se látszik,
Békát vacsorázik.

Szalai Borbála : A gólya csizmája

Jaj, de csinos,
de szép piros
a gólya csizmája!
Mért megy benne
térdig bele
pocsolyába, sárba?!

Sose bánjad
a csizmámat! -
feleli a gólya.
- Minden este,
szép fényesre,
mosom én a tóban!

A gólya meg a daru

Egy mocsárban élt egy gólya meg egy daru. Megunták már a magányos életet, ezért a gólya azt gondolta, hogy megnősül. Miután ezt eltervezte, megy át a mocsáron három versztát: tip-tip-top. Amikor odaér, kopogtat a daru ajtaján és így szól:

- Daru, daru, meg akarok nőszülni. Leszel a feleségem?

A daru kinézett az ablakon, és még csak ki sem nyitva az ajtót, mondja:

- Nem vagy te túl szép, gólya, a lábad csak egy szál csont, magad tarka vagy, ügyetlen, a tehetség legkisebb jele nélkül. Nem megyek hozzád feleségül, gólya, még nem jött el az ideje. Várom egy kicsit.

Ilyen választ hallva elszégyellte magát a gólya, és megy haza át a mocsáron: tip-tip-top.

Amikor a gólya elment, a daru gondolataiba merült és ezt gondolta:

- Olyan, amilyen, az a gólya, mégiscsak férfi. A lába, igaz, csak egy szál csont, de piros és hosszú. Ez jó, ha a mocsárban él, nem piszkolja össze a tollait. És mindent egybevetve, derék legény ez a gólya. És amikor repül, olyan szépen csapkod a szárnyaival, hogy nem egy madár örülne, ha ilyen udvarlója lenne. És ilyen ostoba vagyok én, a legény maga eljött megkérni a kezem, én pedig visszautasítottam. Százszor jobb lenne férjes asszonynak lennem, mint magányos vénlánynak. Elmegyek én magam hozzá. Megkérem, hogy vegyen feleségül.

És megy a daru a gólyához, kecsesen lépdelve a mocsárban: csap, csap, csop. Odaért, bekopogott a gólya ajtaján.

- Elgondolkoztam azon, amit tettem, és beismerem, hogy csúnyán jártam el, hogy visszautasítottalak, szomszéd – mondja. – Te jó és szép legény vagy, ezért is jöttem el hozzád. Vegyél feleségül, kettesben jobb lesz az életünk.

- Mivel nem jöttél, amikor én kértelek, most mehetsz vissza nélkülem. Máshol is találok magamnak feleséget, talán még szebbet is.

Elszégyellte magát a daru, lehajtotta a csőrét, és hazaballagott: csap, csap, csop.

Közben azonban a gólyának megfájdult a szíve, és szemrehányást tett magának, hogy visszautasította a darut. Jó madár az a daru, maga eljött, de ő csak nem vette el.

Megint megy a daruhoz: tip-tip-top. A daru nem engedi szóhoz jutni, nem megy hozzá feleségül, de amikor már elment a gólya, a daru sajnálkozott:

- Már nincs miért maradjak továbbra is lány. Még egy másik daru lecsapja a kezemről ezt a gólyát. Elmegyek, és bocsánatot kérek tőle, talán még időben megegyezünk.

De sehogyan sem tudtak megállapodni, és mind a mai napig csak járnak egymáshoz.

MESE A KIS GÓLYÁRÓL

-- Megjöttek a gólyáink! -- újságolta Peti a szüleinek. -- Gyertek gyorsan nézzétek meg! -- s ahogy mentek az udvarra, már hallották a kepelésüket.

-- Kelep, kelep -- csattogott a gólya papa hosszú csőre -- köszöntelek benneteket. Megérkeztünk. Szívesen fogadtok ugye most is?

-- Örülünk, hogy újra itt vagytok. -- köszöntötték őket.

-- No apjukom -- szólt a gólya mama --, nagytakarítással kezdjük.

Úgy is volt. Nagy gonddal tettek, vettek a fészekben. Javították ott, hol a szél, eső megtépkedte. Takarítás után friss szénával, tollakkal bélelték.

-- Szép tiszta, takaros lett az otthonunk. -- nézegették elégedetten.

-- Úgy érzem hamarosan lerakom a tojásokat. Fel kell készülnünk a költésre. -- mondta gólya néni és vágyakozva gondolt születendő fiókáira.

Amikor megtojta tojásait, mind a ketten, türelmesen melengették testükkel.

Egyik nap a gólya papa, ahogy ült a tojásokon, halk kopogást hallott, mely egyre erősödött. Mire gólya mama hazaért, már a fiókák gyenge hangját is lehetett hallani, amint társalogtak egymással:

-- Kop, kop, nagyon szűk a hely idebent, igyekszem kifelé.

-- Nekem is sikerül nemsokára feltörnöm a tojásom héját, s akkor ripsz-ropsz kint leszek. -- felelt a kis fióka a másik tojásból.

-- Hallotad őket? -- kérdezte párjától gólya papa.

Vadul dobogott a szívük örömben, amikor mind a két fióka kidugta fejét és így szóltak:

-- Megszülettünk! De jó idekint! Szerbusztok mama és papa. -- s már kérték is az ennilalót.

Hol a papa, hol a gólya mama repült el, s hozták a finom falatokat, békát, halat, siklót, éppen azt, amit találtak. A fiókák jó étvágyal nyeltek le mindent. Ettek, ittak és gyorsan növekedtek.

-- Repülni tanultok. -- jelentette ki gólya papa. -- Itt az ideje, hogy szárnyra keljete.

A kis gólyák féltek, de ügyesek voltak és hamar megtanulták, hogyan kell szárnyaikkal a levegőben tartani magukat.

-- Csodálatos a levegőt hasítani! -- kiáltották vidáman és fáradhatatlanul röpködtek.

Amikor este a fészekben ültek, papájuk így oktatta őket:

-- Reggel mi édesanyáttal korán elindulunk vadászni. Addig, míg nem jövünk haza és nem engedjük meg, hogy kirepüljete, a fészekben maradtok. Megértettétek? Megkövetelem, hogy szót fogadjatok. Így nem történhet baj!

-- Megfogadjuk a tilalmadat. -- csipogták a fiókák, s így is tettek.

Egy idő után a szülők vadászni tanították a kis nebulókat.

-- Nem, nem! -- kiáltott rá gólya papa a fiára, aki nagy szárnycsapással repült a meglátott zsákmány felé.

-- Óvatosan, csendesen, vitorlázó repüléssel, hirtelen kell lecsapni az áldozatra. Ott egy béka, mutasd meg fiam, mit tanultál!

S a kis gólya ügyesen, követve papája tanítását, kapta el az éppen vízbe ugrani készülő varangyos békát.

-- Ne nyeld le rögtön! Emelkedj fel vele a magasba! Élvezd a vadászat gyönyörűségét! -- termett mellette gólya mama.

Mire eljött az őszi vége, a két kis gólya sok mindent elsajátított a két szerető, gondos szülőtől.

Kelep Elek (1.rész)

Egyszer volt, hol nem volt, élt messze Afrikában egy gólya, akit Kelep Eleknek hívtak. Sokszor hallotta a szüleitől, hogy milyen szép helyen született, és nevelkedett, de sajnos ő maga már nem emlékezett erre vissza, így elhatározta, tavasszal elrepül Magyarországra.

Így is tett. Útközben sokat gondolkodott:

- Milyen sokat kell repülni, hogy megtaláljam azt a helyet, ahol felcseperedtem és ahová a többi gólya is vissza-visszaszáll. Nagyon kíváncsi vagyok milyen az a kémény vagy a villanyoszlop amire fészket szoktak építeni.

És miközben így gondolkodott, egészen gyorsan elteltek a napok, hetek, s megérkezett mihozzánk Izsákra.

- Milyen szép táj, de nem tudom jó helyen járok-e. Meg kell kérdeznem valakit, hogy kiderítsem hova is készíthetném a fészket.

Ahogy beérkezett a városba, igen sok madárral találkozott, így megszólított egyet közülük:

- Ne haragudj, megmutatnád hová fészkelhetnék?

- Persze, gyere csak velem! A szomszédomban éppen van egy üres eresz.- meg is érkeztek-

Ide te is elkészítheted a fészket. Tapaszd csak a ház falához nyugodtan!

- Ó, de tudod én gallyakból, vesszőből készítem a fészket, és én szeretem az eget és a tájat kémlelni. Itt még a nyakam sem tudnám kinyújtani, nemhogy a lábam! De azért köszönöm a kedvességed! Neked sok örömet a fiókákhoz, kedves ...ööööööö.....Ki is vagy te?

- Fecske Ferenc. Sajnálom, hogy nem költöztél ide, jó szomszéd lennél! Akkor további jó keresgélést!

Kelep Elek pedig tovább repült. Szerencsét próbált még a nádasban, ahol a nádirigó kínálta fel a szomszédságát, de az sem volt Kelep Elek helye, sőt még a veréb, a vadgalamb és a szarka szomszédság sem volt megfelelő, hiszen akkor Eleknek fára kellett volna fészket készíteni, a sűrű ágak, gallyak közé, ahol még a szárnyát sem tudta volna kitárni.

- Mi lesz így velem?! Kitől kérjek segítséget? Megvan!!!!!!!! Láttam a közelben egy tavacskát, s ahol tó van ott béka is, s ahol béka ott gólya is van! Megkeresem.

Így is tett. Jól gondolta, valóban a sok béka miatt több gólya is ott sétált a sekély tóban vacsorára vadászva. Megszólított egy szép gólyalányt:

- Szervusz. Én Kelep Elek vagyok és szeretnék megkérdezni, nem tudsz egy helyet, ahová fészket készíthetnék?

- De jó, hogy látlak! Nem emlékszel? Én vagyok Kelep Ella. Pont a ti szomszédságotokban laktunk. Szívesen segíték. Sőt még azt is meg tudom mutatni, hol van az a fészek, ahol te is születél. Gyere velem!

Kelep Elek örömmel szállt Ella nyomában, aki megmutatta Elek családi fészket, melyet látva szeretet melengette meg a lelkét, majd Ella megmutatta azt a leggyönyörűbb helyet is, amit csak gólya elképzelhet, ahová érdemes lenne fészket építeni.

Ella, miután megmutatta ezeket a helyeket visszaszállt a tóhoz, s ott töltötte a napjait, míg Elek, hogy ő is örömet szerezzen, elkezdte építeni a fészket Ellának arra a helyre, amit neki mutatott. Napközben a fészek építésével foglalkozott, de enni ő is mindig ahhoz a tóhoz szállt, ahol Ellával találkozhatott és beszélgethetett. Amint elkészült gallyakból, vesszőkből a fészek, odahívta a gólyalányt:

- Gyere Ella, mutatok neked valamit!

Ella csodálattal nézte a gyönyörű fészket, és szeretettel Eleket, aki elkészítette számára.

- Ella!

- Tessék!

- Szeretnék megkérdezni, lennél a feleségem?

- Boldogan! – felelte Ella

És eljárták a násztáncukat, beköltöztek a közös fészükbe, ahová Ella nemsokára tojásokat rakott, amit felváltva melengettek, s boldogan várták mikor bújnak ki a kicsi fiókáik.

„Kelep Elek vacsorát keres” 2. rész

Elek és Ella nagyon boldogok voltak hisz tudták, hogy már hamarosan eljön az idő amikor, a kicsinyeik kikelnek. Kis idő múlva megérkezett várva-várt kicsinyük, a kis Kelep Ernő. A kicsi gólya szépen növekedett. Egyik este, mikor Elek nagyot ásítva lefeküdni készült, valami furcsa morgást hallott.

- Mi lehet ez?- Fülelt, de a morgás csak nem maradt el, sőt egyre erősödött.

- Innen hallom egészen közelről!

A kis Kelep Ernő halkán megszólalt.

- Apa, éhes vagyok!

- Mit szeretnél enni, kisfiam?

- Békát, meg egeret, meg siklót, meg halat!- válaszolta izgatottan a kis Ernő.

- Jól van elindulok vacsorát keresni!- válaszolta az apagólya.

El is indult Elek, elrepült a Kolon-tóhoz vacsoráért. Egészen magasan szállt fenn az égen, közben a fákat, füvet leste hátha megpillant valami ételmet. Észre is vett egy kicsi egeret és gyors szárnyalásba kezdett, hogy lecsapjon rá, de bizony a szemfüles kis egér is észrevette Eleket és elrejtőzött egy üregben.

Elek kicsit szomorú lett, hogy elszalasztotta az egérkét, ezért úgy döntött, hogy alacsonyabban száll, így nem lesz ideje a vacsorának elmenekülni. Így is tett, nagyon alacsonyan repült és úgy leste a füvet. Hamarosan meg is pillantott egy siklót. A közelébe repült és már tátotta is a csőrét, de a sikló az utolsó pillanatban besiklott a vízbe és eltűnt a szeme elől.

Kelep Elek bosszankodott egy kicsit, végül úgy döntött, hogy tesz még egy utolsó próbát.

A fűben lépkedve, halkán, fejét ide-oda ingatva kereste édes csemetéjének a finom vacsorát. Az egyik közeli tisztáson észrevett egy kicsi békát, aki gyanútlanul üldögélt egy fűcsomón.

Elek egészen halkán odalépdelt a békához, kinyitotta a csőrét és „Hamm” bekapta.

Csőrében az eleséggel hazarepült, ahol a kis Kelep hangos kelepeléssel fogadta a visszatérő Eleket. Közösen megvacsoráztak, azután Ella és Elek is megpuszilta, megölelte a kis Kelepet és aludni tértek.

Kelep Elek és a fekete gólya

3. rész

Teltek múltak a napok, s az izsáki gólyafészkekben szépen cseperedett a kis Kelep Ernő, Ella és Elek szeme fénye. Ám egy szép tavaszi napon sötét felhők gyülekeztek az égen Elek így szólt a családjához.

- Azt hiszem nagyon nagy vihar közeledik ! Gyertek közelebb, bújjunk össze nehogy valamelyikünk kieszen a fészkekből ha jön a vihar!

Ahogy ezt kimondta Elek, iszonyatos szél kerekedett. Csavargatta, ráncigálta a fák koronáját és persze Elekék fészket sem kímélte. A két megrettent szülő szárnyával óvta a kétségbe esett kis Kelepet. A nagy szélben egyszer csak elkezdett a fészkek is mozogni, s egyre több gally potyogott le a földre. Nagyon féltek mindannyian, s így még szorosabban ölelték egymást.

Lassan a szél ereje kezdett alább hagyni, s a felhők mögül ki-ki kukucskált a napocska. A vihar elvonult. Elek szemügyre vette az alaposan megtépázott fészket. Így szólt Ellához:

- El kell mennem gallyakat gyűjteni, hogy meg tudjam javítani a fészkekünket!

Elek sok barátjával találkozott, miközben hordta a gallyakat. Találkozott a széncinkével, a harkállyal, a fecskével, a kócsaggal. Ám egyszer, mikor egy magas tölgyfához ért, egy különös madarat pillantott meg.

Nagyságra akkora volt mint ő, de a tolla fekete volt és a csőre is sokkal vörösebb volt mint az övé. Úgy döntött, hogy megszólítja:

- Jó napot!

- Jó napot!- szólt a különös madár.

- Elnézést te milyen madár vagy?- kérdezte Kelep.

- Én vagyok a fekete gólya. – válaszolta.

- Hűha, én meg a fehér gólya. Akkor rokonok vagyunk?- kérdezte

- Nem.

- Miért nem?

- Nézd csak, te a villanyoszlopokra építed a fészket, én meg a magas tölgyfák ágaira. Te az emberhez vagy szokva, én nem. - magyarázta a fekete gólya.
- És mond csak, a te fészket is megrongálódott a viharban?- kérdezte Elek.
- Igen, éppen gallyakat gyűjtök, hogy megjavítsam.
- Sajnos az én fészke is nagyon tönkre ment. - mondta Elek. – Viszlát most mennem kell, keresek még fészekanyagot!
- Szervusz, remélem még találkozunk. –válaszolta a fekete gólya.
Kelep boldogan ment haza mert nagyon sok gallyat talált és egy jó barátot is. A fészket megjavította, kiszélesítette, s örömmel figyelte Kelep cseperedését, ügyesedését.
Miután Ernő megerősödött sokszor repültek közösen a tóhoz, a nádasba, hogy találkozzanak barátaikkal, s közösen fogyasszák el a vacsorájukat.
Remélik sok élményt gyűjtenek, s ha ősszel elrepülnek messzi Afrikába, akkor sem feledkeznek meg rólunk, barátaikról és még sokszor visszarepülnek hozzánk.

Madárvédő Golyókapkodó

Picur csavargatta a nyakát, tekergette a fejét, de nem látta Pom Pomot, azután felszólt a levegőbe, csak úgy vaktában, az ág felé:

– Szia, Pom Pom! Iskolába! De egyáltalán nem rohanok! Hol vagy? Nem látlak! Miért bújtál el?

– Gyere közelebb! – kérte Pom Pom.

S mikor Picur közelebb jött, szépen ráült a fejére, és onnan sugdosott:

– Mert lőnek! Azért bújtam el! Az előbb is elzúgott felettem egy kavics! És én nem szeretem, ha kavicsok röpöknek meg zúgattyúznak körülöttem. Nagyon nem szeretem! Mi vagyok én? Céltábla?

Míg Pom Pom dohogott meg morgott meg méltatlankodott, arra repült, arra bukdácsolt egy tépett tollú kismadár. Csak úgy zúgtak meg füttyültek körülötte a kavicsok.

– Jaj! – mondta a kismadár. – Ez majdnem eltalált! Segítség!

Picur felpillantott a kismadárra, és látta, hogy ennek a fele se tréfa.

– Engedd meg, hogy a fejedre szálljon, illetve az én fejemre! – súgta oda Pom Pomnak, majd integetett a kismadárnak. – Ide, ide!

A kismadár rászállt Picur fejére, illetve Pom Pomra, aki morgott is azonnal, hogy mi vagyok én, madárfészek?! De azért betakargatta a lihegő-pihegő kismadarat.

A környező bokorból egy fiú dugta ki a szeplős képét.

– Nem láttatok a madaramat?! Azt én lőttem! Az az enyém!

Újratöltötte a csúzliját, és szúrós szemmel nézett körül.

Picur óvatosan megrázta a fejét, vele rázódott Pom Pom és az elrejtőzött kismadár is –, hogy nem, nem, nem látták. Majd gyorsan továbbmentek.

– Hej, csak lenne itt Madárvédő Golyókapkodó! – sóhajtotta Pom Pom. – Majd megtanítaná ezt a pulykatojásképűt kesztyűbe dudálni!

Picur azonnal megállt.

– Nem tudod, hol van? És ki az a Madárvédő Golyókapkodó?

– De tudom! Csak meneküljünk ki ebből a golyózáporból! – sürgette Pom Pom.

Mikor kiértek a golyózáporból, Picur újra megkérdezte:

– Ki az a Madárvédő Golyókapkodó? Mesélj róla!

– A madarak barátja – mondta Pom Pom. – Szereti a madarakat, és nagyon nem szereti, ha lövöldöznek rájuk!

– Akkor ne álldogáljunk itt! Akkor ne fecserésszünk és ne mesélgessünk itt! Gyerünk, gyerünk! – csipogott a kismadár.

– Ennek hogy megjött a hangja! – morgott Pom Pom.

De Picur elvágta a csipogást meg a morgást, gyorsan megkérdezte, mielőtt még összevesznének:

– Merre lakik Madárvédő Golyókapkodó?

– Arra! – mondta Pom Pom. – Azután meg amarra. Ott jobbra fordulunk, akkor meg emerre. Ott meg balra térülünk, azután egyenesen, azután fel, azután le, azután átlósan, azután keresztbe, azután meg hosszában, azután meg...

– Állj! – mondta Picur. – Zúg a fejem! Elég, ha csak mutatod az utat. Némán!

Elindultak, mentek, loholtak arra meg erre, jobbra meg balra, egyenesen, föl és le, átlósan, keresztbe és hosszába. S el is érkeztek Madárvédő Golyókapkodó házához.

Az ajtó előtt megálltak és tanakodtak.

– Kopogjunk! – javasolta Picur.

– Hátha alszik – vélte Pom Pom. – Legjobb, ha csak finoman köhögünk.

– Csiripeljünk! Hiszen értenie kell a madarak beszédét! – csipogta a kismadár.

Nem tudták eldönteni, hogy melyik is a jó, így hát kopogtak is, meg finoman köhögtek is meg csiripeltek is.

Az ajtó azonnal kinyílt, s nyájasan mosolyogva kinézett rajta Madárvédő Golyókapkodó.

– Mi tetszik? – kérdezte mély, meleg hangon.

– Nagyon nem tetszik, hogy csúzlival lövöldöznek meg kavicssal zúgattyúznak – rázta a fejét Picur, és vele rázkódott Pom Pom és a kismadár is.

Madárvédő Golyókapkodó szigorú arcot vágott.

– Rólam mindenki tudja, hogy aranyszívem van! És hogy nagyon szeretem a madarakat. És hogy nem szeretem, ha lövöldöznek rájuk! Terád is lőtték?

Picur nemet intett, majd a fejére mutatott.

A kismadár azonnal Madárvédő Golyókapkodó zsebébe repült, s onnan csipogott.

– Énrám lőtték! Itt maradhatok? Itt jó! Itt nem lőnek rám, és nem ráznak állandóan, mint egyesek. Már majd elszédültem az állandó fejrázástól!

Pom Pom morgott:

– Az előbb még jó voltam!

Madárvédő Golyókapkodó ránézett.

– Te is madár vagy? Külföldi?

Picur válaszolt, mivel úgy látta, hogy teljesen elfeledkeznek a csúzliról meg a lövöldözésről.

– Nem, ő nem madár. Ő Pom Pom! És amarra csúzliznak meg zúgattyúznak! Ott arra, ahonnan jöttünk.

Madárvédő Golyókapkodó megértette és meleg hangon így szólt:

– Mindjárt intézkedem. És ne féljete! Majd ez a kismadár mutatja az utat.

Kitárta két karját, és zsebében a kismadárral felrepült, körözött egyet-kettőt, és huss – elszállt.

– Menjünk utána – súgta Pom Pom. – Kíváncsi vagyok, hogy csinálja.

– De nem tudunk repülni – mondta Picur. – Hogyan menjünk utána?

– Gyalog. Majd alulról nézzük.

El is indultak, mentek lent a földön, és alulról nézték, hogy Madárvédő Golyókapkodó halált megvető bátorsággal a kavicszaporba repült, és röptében elkapkodta a kavicsokat. Olyan ügyesen és fürgén szedte össze, hogy még véletlenül se talált el egy madarat se a kavics!

Az előbbi pulykatojásképpű fiú csodálkozva bámult a levegőbe, majd több pulykatojásképpű is kibújt a bokorból, azok is bámultak, majd mindnyájan dühösen földhöz vágták a csúzlijukat, rá is tapostak, s azt sziszegték a foguk között: ósdi fegyver! Ósdi fegyver!

Majd elrohantak a sportboltba.

Madárvédő Golyókapkodó tűnődve nézett utánuk, és óvatosságra intette az örvendezve csipogó-csiripoló madarakat.

– Azt hiszem, még nincs vége. Azt hiszem, hogy most kezdődik az igazi haddelhadd!

Óvatosságból egy nagy parafa lapot vett elő és a nadrágjába dugta.

– Biztos, ami biztos! – dünnyögte.

Nyugtalanul keringett a levegőben, és várta a pulykatojásképpűeket.

Azok jöttek is hamarosan, és diadalmasan lóbálták a légpuskákat. Majd céloztak és lőttek, és valóságos golyózáporral árasztották el a fák tetejét, a riadtan menekülő madarakat. Madárvédő Golyókapkodó suhant, röpködött, kapkodta a golyókat, ihegett-lihegett, majd fáradtan megtörölte a homlokát.

– Vége az első menetnek, elfogyott a golyójuk! – sóhajtotta. – Épp ideje, mert már nehezen röpködök a sok ólomtól!

Kivette a nadrágjából a parafa lapot, és kirázta belőle az ólomgolyókat. Majd töprengve ráncolta a homlokát.

– Valamit ki kell találni – dünnyögte.

A kismadár kidugta a fejét a zsebből, és csipogva biztatta:

– Hát találj ki! De gyorsan!

Madárvédő Golyókapkodó elmosolyodott.

– Már ki is találtam! Itt ész van ám, nem szilvalekvár! – bökött a homlokára és elrepült.

Egy pillanat alatt átvágott a városon, a város végén nagy, teli zsákokat szerzett, s visszaröpült a tér sarkára. A sportbolthoz vezető úton leszállt, gyorsan egy bódét fabrikált, s kiírta egy táblára:

ELSŐ OSZTÁLYÚ GOLYÓK!

Majd beugrott a bódéba, és várta a vevőket.

A pulykatojáskepűek éppen arra loholtak, megtorpantak a bódénál, elolvasták a felírást. Majd a zsebükben kotorásztak, előszedték a pénzüket, letették a pultra, s így szóltak:

– Ezért mindért kérünk első osztályú golyót!

Madárvédő Golyókapkodó besöpörte a pénzt, és telitöltötte a sapkájukat első osztályú golyóval. A pulykatojáskepűek elégedetten elmasíroztak.

A kismadár aggódalmasan csipogott a zsebből:

– Még te adsz nekik golyót?!

Madárvédő Golyókapkodó rejtelmesen somolygott.

– Csak várd ki a végét! – mondta. – És most gyerünk! Learatjuk, amit elvetettünk.

Azzal kitárta a két karját, és huss! – felrepült.

Fától fáig szálldosott, beszólt minden fészekbe és odúba, levél alá és csupasz ágra:

– Gyertek elő! Ne féljetek!

A madarak előjöttek a biztatásra, és kíváncsian keringtek a levegőben.

Lent a pulykatojáskepűek megtöltötték a légpuskákat, és hatalmas golyófergeteget zúdítottak a madarakra.

– Kapkodjátok be! – kiabált Madárvédő Golyókapkodó. – Az én felelősségemre kapkodjátok be a golyókat! Hamm-hamm-hamm!

A madarak először nem értették az egészet, majd az egyik bátor madár óvatosan bekapott egy süvítő golyót.

– Búza! – rikkantotta. – Búzaszem!

A pulykatojáskepűek teljesen megzavarodtak. Egy ideig dühösen lövöldöztek, de amikor a madarak már egész közel merészkedtek kítátott csőrrel, és röptében bekapkodták az első osztályú golyókat, földhöz vágták a légpuskákat, és szégyenkezve elszaladtak. De úgy pirult a fülük, és úgy szégyenkeztek, hogy örökre elment a kedvük a lövöldözéstől.

A kismadár gúnyosan kiabált utánuk:

– Menjetek ipiapacsozni! Éljen Madárvédő Golyókapkodó, a zseni!

Madárvédő Golyókapkodó szelíden mosolygott, a madarak körberöpökdtek, rászálltak a kalapjára, és megköszönték neki csipogva és csiripolva, hogy elűzte a lövöldöző pulykatojáskepűeket. Így keringtek, röpködtek, sipogtak és örvendeztek, míg eltűntek a fák mögött.

Picurék ámulva nézték lenről az egészet.

– Te érted? – kérdezte Pom Pom.

– Persze hogy értem – felelte Picur. – Zseniális ötlet! Árpával meg búzával lövöldözni a madarakra! Igazán zseniális!

Ekkor nyolcat ütött egy toronyóra. Picur felkiáltott:

– Jaj! Elkésem az iskolából! Fussunk!

Futottak, míg az iskolakapuhoz nem értek. Ott Pom Pom felugrott egy ágra, s Picur után szólt:

– Azért mégsem olyan zseniális! És ha elhíznak a madarak?

De Picur már bement a kapun. Így hát Pom Pom magában morfondírozott az ágon:

– Ha elhíznak, legfeljebb gyalog járnak!